

Arrest

nr. 54 366 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X. Op 22 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de ambtenaar-geneesheer in het verslag van 22/09/2010 (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit.

In het bezorgde medische attest (dd. 12/10/2009) opgesteld door Dr. G. V. (...) (huisarts) is er sprake van een majeure depressie waarbij een advies van een psychiater wordt voorgesteld. Doch sinds 12/10/2009 werd door de betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit zou blijken dat een bijkomende noodzaak tot investigatie en/of een specifieke noodzakelijke (actuele en/of voorziene) medische behandeling en/of opvolging zou blijken. Diensvolgens kan betrokkene reizen, en er blijkt geen actuele noodzaak tot mantelzorg.

De ambtenaar-geneesheer concludeert: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mi. geen aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is: cfr. uit de beschikbare medische gegevens kan niet afgeleid worden dat actueel geen specifieke medische behandeling en/of opvolging noodzakelijk/bezig/voorzien is, Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland’.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten”, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en machtsoverschrijding en van artikel 3 EVRM.

2.1.1. In een uiterst warrig verzoekschrift geeft de verzoekende partij vooreerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht met verwijzing naar de bestreden beslissing en het advies van dokter P.D. en zet zij uiteen waarom de aanvraag van 22 oktober 2009 niet verder kon geactualiseerd worden. Ze verwijst naar het feit dat ze een tijd op hotel verbleef, vervolgens in lokaal opvanginitiatief doch onder een Dublinovername met als gevolg dat haar verblijf als ‘tijdelijk’ diende te worden aanzien en dat het derhalve ook niet noodzakelijk was een langdurige therapie te starten. De verzoekende partij stelt voorts dat uit de aangevochten beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies gaf op grond van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde stukken, namelijk de twee medische attesten van 12 oktober 2009 van dokter G. De verzoekende partij stelt dat bijgevolg niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in het bezit gesteld werd van de aanvraag zelf, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag bevatte belangrijke elementen ten aanzien van de reden, genese van de ‘majeure depressie’ (termen van dokter G.) en niet de ‘depressie’ (term gebruikt door dokter D.) waaraan de verzoekende partij lijdt. Hierop citeert de verzoekende partij uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partij benadrukt dat de adviserende geneesheer niet volledig geïnformeerd werd in verband met de context in dewelke de “majeur depressie” zoals vermoed werd door dokter G. tot stand gekomen is. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij verzuimd heeft alle nuttige elementen ter beoordeling van het geval aan de adviserende geneesheer over te maken. De verzoekende partij meent dat deze feitelijke gegevens, die uiteraard verband houden met de medische toestand van de verzoekende partij, de mogelijkheid van het bestaan van “majeur depressie” of een “depressie” ontegensprekelijk in een ander daglicht stellen, niet alleen nopens de aard van de mogelijke depressie (majeur depressie of depressie), maar ook nopens de duur van de nodige behandeling. De verzoekende partij stelt voorts dat de beslissing met geen woord rept

over de reden waarom deze elementen niet in overweging werden genomen en evenmin toelaat te weten of deze elementen al dan niet effectief in overweging werden genomen en onderzocht. De bestreden beslissing legt evenmin uit waarom de 'majeur depressie' waaraan de verzoekende partij volgens dokter G. lijdt, door de ambtenaar-geneesheer herleid werd tot een 'depressie'. Hierop voegt de verzoekende partij informatie toe omtrent een aantal soorten depressies. De verzoekende partij concludeert dat een advies in verband met een 'depressie' geen pertinent advies kan zijn met betrekking tot een 'majeure depressie'. De verzoekende partij stelt dat er een grondig verschil bestaat tussen de symptomen van een 'majeur depressie' en een 'depressie', en dat ook de duur van de behandeling anders is. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij ook had dienen rekening te houden met deze gegevens.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de motieven van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoekers daarin inhoudelijke kritiek leveren, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijken te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Kv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F J.F. 1998, 693).

Waar verzoekers klaarblijkelijk het tegenovergestelde aannemen, is hun toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpen, zodat dit onderdeel van het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoekers immers toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers' beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekers hun vage en ongestaafde kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980 geheel terecht het volgende geoordeeld:

"In het bezorgde medische attest (dd. 12/10/2009) opgesteld door Dr.G. V. (...) (huisarts) is er sprake van een majeure depressie waarbij een advies van een psychiater wordt voorgesteld. Doch sinds 12/10/2009 werd door de betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit zou blijken dat een bijkomende noodzaak tot investigatie en/of een specifieke noodzakelijke

(actuele en/of voorziene) medische behandeling en/of opvolging zou blijken. Dienvolgens kan betrokkene reizen, en er blijkt geen actuele noodzaak tot mantelzorg.

De ambtenaar-geneesheer concludeert: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mi. geen aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is: cfr. uit de beschikbare medische gegevens kan niet afgeleid worden dat actueel geen specifieke medische behandeling en/of opvolging noodzakelijk/bezig/voorzien is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland". Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft".

Verzoekers hun vage en summiere beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoekers zetten overigens niet uiteen waar de motieven van de bestreden beslissing voor hen onleesbaar of onverstaanbaar zouden zijn.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden dient het advies van de ambtenaar-geneesheer geenszins volledig te worden hernomen in de uiteindelijke beslissing. De motieven in de bestreden beslissing volstaan op zich om verzoekers kennis te laten nemen van de gronden op basis waarvan beslist werd de aanvraag ongegrond te verklaren; terwijl het advies van de ambtenaar-geneesheer daarenboven in een gesloten omslag aan betrokkenen overhandigd werd.

Verzoekers hun kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Verder heeft de ambtenaar-geneesheer geenszins de verplichting om contact op te nemen met de 'behandelende geneesheer' van verzoekers, zoals deze laatsten vaag pogen voor te houden.

Daarentegen heeft de ambtenaar-geneesheer, zoals onbetwistbaar blijkt uit het advies, wel degelijk onderzocht welke behandelingsmogelijkheden aanwezig zijn in Rusland.

De ambtenaar-geneesheer concludeerde dan ook dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland.

Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer de situatie van verzoekster heeft onderzocht en in zijn advies tevens de behandelingsmogelijkheden in Rusland heeft besproken. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers hun vage en ongestaafde beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat artikel 9ter § 1 als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekster voorgelegde medische attest aan een gedegen onderzoek heeft onderworpen, waarbij ook de behandelingsmogelijkheden in Rusland werden nagegaan, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter § 1 voormeld.

De verwerende partij laat verder gelden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer uiteraard betrekking betrekking op het specifieke geval van verzoeker, zodat verzoekers niet ernstig zijn en niet kunnen worden gevolgd waar zij pogen voor te houden dat 'het niet uit het administratief dossier blijkt dat het geval van verzoekende partij en haar pathologie degelijk en specifiek aan bod kwam'.

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd, en geheel terecht genomen conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat deze onderdelen van het enig middel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Waar verzoekers tot slot een schending van art. 3 EVRM aanvoeren, laat de verwerende partij het volgende gelden.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat aan de door verzoekers kennelijk bedoelde verdragsvoorschriften is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, irr. R.v.St. 1991, z.p.).

In antwoord op de door verzoekers geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass, 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers (hun) dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Gelet op het voorgaand is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers hun enig middel niet kan worden aangenomen. Het middel is niet ernstig."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Op 22 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ze voegde ook medische attesten toe, ingevuld door haar huisarts, met name dokter G. In de medische attesten was de ziekte aangegeven, evenals het gegeven dat ze niet gehospitaliseerd was, dat ze moeilijk een normaal leven kan leiden, dat er geen behandeling lopende was op het moment van de aanvraag, dat de verzoekende partij ook geen medicatie moest innemen, dat ze opgevolgd diende te worden door een psychiater, dat een opname in het ziekenhuis niet vereist is, dat de behandeling verscheidene maanden zal duren, dat er geen alternatieve behandeling voorhanden is, dat de raadpleging door een psychiater vrij dringend is, dat de mogelijke complicaties dezelfde zijn als bij een gewone depressie, dat de toestand van de verzoekende partij kan verbeteren indien er een behandeling is, dat afhankelijk van de evolutie men kan stellen dat de verzoekende partij kan genezen, dat het voor dokter G. moeilijk is om zich over de prognose uit te spreken, dat zonder behandeling de prognose van een gewone depressie gesteld kan worden, dat de aanwezigheid van familieleden niet noodzakelijk is, dat de verzoekende partij kan reizen en dat de dokter geen weet heeft over de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst. Tot slot benadrukt de dokter dat de behandeling dient gestart te worden in de daaropvolgende weken.

Op 22 september 2010 geeft de ambtenaar-geneesheer het volgende advies:

"Ik kom terug op uw vraag tot het maken van een beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door genoemde persoon. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u het volgende meedelen:

- Verwijzend naar de medische attesten dd. 12-10-2009 van dr. V. G. (...), huisarts, blijkt dat betrokkene vermoedelijk lijdt aan een majeure depressie. Advies van een psychiater wordt voorgesteld. Er is nog geen behandeling. De evolutie voorspellen is moeilijk, maar vermoedelijk zal het meerdere maanden duren eer een verbetering van de symptomen waarneembaar is. Betrokkene kan reizen naar land van herkomst.

Analyse van dit beknopte dossier leert mij dat betrokkene vermoedelijk lijdt aan een depressie. Dit is zo gesteld door de huisarts die verder advies van een psychiater nodig acht. Er zijn mij echter geen gegevens beschikbaar waaruit blijkt dat betrokkene al bij een psychiater op consultatie is gegaan, noch blijkt uit het verslag dat zij een behandeling krijgt.

Bijgevolg is dus niet duidelijk of de diagnose 'depressie' effectief weerhouden werd. Noch wordt aangetoond dat betrokkene behandeling kreeg of krijgt. Bovendien, indien een jaar geleden de diagnose zou gesteld zijn, zou het mits adequate therapie waarschijnlijk zijn dat de depressieve symptomen verdwenen zijn. De duur van een behandeling van een depressie duurt namelijk gemiddeld enkele maanden. Bijgevolg kan ik aan de hand van de mij beschikbare medische gegevens niet weerhouden dat betrokkene heden aan een ernstige aandoening lijdt. Derhalve is er mijns inziens geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt mi. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is. Derhalve is er mi, vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar Rusland. De verwerende partij herneemt dit advies en op grond hiervan verklaart zij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond."

De verzoekende partij stelt dat in haar medisch attest duidelijk vermeld werd dat ze aan een 'majeure depressie' lijdt en dat dit niet hetzelfde is als een 'depressie'. Bijgevolg kan het advies van de ambtenaar-geneesheer in verband met de depressie niet voldoende zijn.

De redenering van de verzoekende partij kan niet weerhouden worden, daar in haar medisch attest – opgesteld door haar huisarts – gesteld wordt dat ze volgens hem aan een 'majeure' depressie lijdt, maar dat de raadpleging van een psychiater vrij dringend is, dat zonder behandeling de prognose van een gewone depressie gesteld kan worden en dat op het moment van de aanvraag geen behandeling gestart was. Daar de huisarts stelt dat zonder behandeling de prognose van een gewone depressie gesteld kan worden en de verzoekende partij in casu niet aantoont dat ze met een behandeling is gestart, is het niet kennelijk onredelijk dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer gesteld wordt: *"Bijgevolg is dus niet duidelijk of de diagnose 'depressie' effectief weerhouden werd. Noch wordt aangetoond dat betrokkene behandeling kreeg of krijgt. Bovendien, indien een jaar geleden de diagnose zou gesteld zijn, zou het mits adequate therapie waarschijnlijk zijn dat de depressieve symptomen verdwenen zijn. De duur van een behandeling van een depressie duurt namelijk gemiddeld enkele maanden. Bijgevolg kan ik aan de hand van de mij beschikbare medische gegevens niet weerhouden dat betrokkene heden aan een ernstige aandoening lijdt. Derhalve is er mijns inziens geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst."* Het komt aan de aanvrager toe zijn aanvraag te actualiseren, zeker als in het bijgebracht medisch attest aangeraden wordt om een psychiater te raadplegen en de geneesbaarheid wordt voorspeld. De verzoekende partij dient in casu zelf ook zorgvuldig te handelen. Door louter te verwijzen naar de parlementaire handelingen maakt de verzoekende partij in casu niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer haar had dienen te onderzoeken. Bovendien blijkt uit het geciteerde advies dat uitdrukkelijk verwezen wordt naar een "majeure depressie" zodat de ambtenaar-geneesheer in zijn beoordeling wel degelijk rekening heeft gehouden met de "majeure depressie".

Waar de verzoekende partij informatie bijbrengt over verschillende soorten depressies wijst de Raad erop dat het niet hem toekomt om zich uit te spreken over de aard van de aandoening. Voorts laat de verzoekende partij na haar beweringen te staven met een tegenexpertise van een arts/psychiater en blijkt uit geen enkel element het actuele karakter van haar ziekte waarvan de maximumduur van behandeling volgens de elementen die de verzoekende partij voorhoudt 12 maanden is.

In het advies van haar huisarts wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partij volgens hem lijdt aan een majeure depressie, maar dat de raadpleging van een psychiater vrij dringend is, dat zonder

behandeling de prognose van een gewone depressie gesteld kan worden en dat op het moment van de aanvraag geen behandeling gestart was. Daar de verzoekende partij nagelaten heeft bijkomende informatie over haar gezondheidstoestand aan de verwerende partij mee te delen, aan te tonen dat ze overeenkomstig haar medisch attest een psychiater geraadpleegd heeft en dat er een behandeling gestart is, is het advies van de ambtenaar-geneesheer en de daaropvolgende beslissing van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. In de bestreden beslissing wordt tevens ook terecht en overeenkomstig het advies van de huisarts van de verzoekende partij gesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze haar aanvraag indiende op 22 oktober 2009, maar deze aanvraag daarna niet verder geactualiseerd heeft, daar ze op hotel verbleef en vervolgens *“in LOI doch onder een “DUBLIN “ overname”*, ziet de Raad niet in waarom deze elementen haar verhinderd hebben een actualisatie van haar aanvraag in te dienen en een behandeling te starten. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat haar depressie niet behandeld werd omdat ze op hotel verbleef en het Dublinonderzoek gaande was, wijst de Raad erop dat het gegeven dat ze geen behandeling ondergaan heeft te wijten is aan haar eigen gedrag.

Voorts stelt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met informatie omtrent de oorzaken van haar depressie, die echter wel in haar aanvraag werden vermeld. De verzoekende partij toont niet aan welk belang ze heeft bij de aangevoerde kritiek, nu dit gegeven niets verandert aan het feit dat de verzoekende partij sinds 19 oktober 2009 niet de minste aanvullende gegevens heeft aangebracht omtrent haar medische situatie en dat ze evenmin heeft aangetoond dat ze geen medische behandeling kon verkrijgen. In zoverre de verzoekende partij meent dat deze informatie niet door de verwerende partij aan de ambtenaar-geneesheer werd overgemaakt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in casu niet aannemelijk maakt in welk opzicht het advies van de ambtenaar-geneesheer anders geweest zou zijn. Ten overvloede merkt de Raad op dat de huisarts van de verzoekende partij evenmin poneerde dat de ziekte van de verzoekende partij niet kon behandeld worden in haar land van herkomst.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij concrete elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat zij in haar land van herkomst dient te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling. De verzoekende partij dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog een schending aan van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ter zake merkt de Raad op dat de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk werd bevonden.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Tot slot kan de verzoekende partij niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, daar dit artikel toepasselijk is op de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In casu betreft het een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN